ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 64. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΕΜΠΤΗ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Ὁ Κουμουνδοῦρός μας.— Φροῦ-Φροῦ. — Ἡμεῖς . . .— Μία ματιὰ 'ς τὸν οὐρανὸ (ποίημα). — Ἡ Κυρὰ Φροσύνη.— Φάληρον.— Ἀπόλλων.— Ὁ μαῦρός μου (ποίημα).— ΝΙΜΑ.

Ο ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ ΜΑΣ

Φίλε «*Μὴ Χάνεσαι*»,

Κατῆλθον, εἶδον καὶ ἀνῆλθον.

Μόλις προφθάνω νὰ πετάξω εἰς τὸ γραφεῖόν σου τὰς σημειώσεις μου, διότι ἀμέσως θὰ πετάξω πάλιν εἰς Πειραιᾶ νὰ τὰς ἀποτελειώσω. Τὸν εἶδον, τὸν εἶδον ἀποβιβαζόμενον, βουτημένον εἰς τὰ μαῦρα καὶ μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πρέπει ν'ἀρχίσω ὡς ὁ Gregoire, par les commencements καὶ τὸ κάμνω.

Πρωΐ, πρωΐ, οἱ φιλήσυχοι Πειραιεῖς τρίβοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρουν ἔκπληκτοι ἐπὶ τῶν τοίχων χαρτιὰ κίτρινα καὶ λευκὰ κολλημένα ὡς μηδενιστικὰς προκηρύξεις ἢ θεατρικὰ προγράμματα. Ἐνεδύοντο ταχέως καὶ ἔσπευδον ἔντρομοι νὰ ἴδωσι τί τρέχει. Ἔ! φίλε μου, τί ὑποθέτεις ὅτι περιεῖχον; Οὐδὲν ἄλλο ἢ τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΕ
ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΣ

Ἐγέλων λοιπὸν καὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου ἀφίνοντες ὅσον χρῆμα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν, ἐπορεύοντο εἰς τὴν προκυμαίαν πάλιν, ἵνα ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν Κουμουνδουριστῶν. Ἄμαξαι ἐκεῖ καὶ ἄνθρωποι περιμένοντες, μηδὲ τοῦ πρωΐ ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης ἐξαιρουμένου, μηδὲ τοῦ Στεφανίδου ἀπουσιάζοντος, μηδὲ τοῦ humouriste πρωϊνδιευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἀπόντος, περιεπλανῶντο.

Ἔβλεπες ταῦτα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ στρέφων πρὸς τὴν θάλασσαν ἔβλεπες δύο σειρὰς λέμβων, αἵτινες ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σημαίαν καὶ κλάδον πεύκης καὶ ἐξετείνοντο ἡ μία δεδεμένη ὄπισθεν τῆς ἄλλης, ὡς σκέλη ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας πρὸς τὸν λιμένα ἀνγαόμενα. Ἠπόρουν ἀληθῶς διὰ τὴν σκελοειδῆ ταύτην λεμβοπαράταξιν, ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι εἰς τὸ μέσον *τρεχαντῆρι* ἐγκαρσίως ἠγκυροβολημένον ἐσχημάτιζε μετὰ τῶν δύο σκελῶν ἓν **Α**, ὅπερ σὲ ἀφίνω νὰ ἐξηγήσῃς μὲ ὅλας τὰς φράσεις ἢ λέξεις, αἵτινες ἀρχίζουν ἀπὸ ἄλφα. Αἱ δὲ λέμβοι, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν βάσιν ἑκατέρου τῶν σκελῶν, ἔφερον ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἀμερικανικὴν καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης γαλλικὴν σημαίαν, ἡ δὲ ἑλληνικάς. Οὕτω αἱ σημαῖαι δύο μεγάλων δημοκρατιῶν μὲ τὰς γειτονάς των ἑλληνικὰς, ἔμελλον πρῶται ν' ἀντικρύσωσι τὸν σεβαστὸν γέροντα, οἱονεὶ θέλουσαι νὰ σημάνωσιν ὅτι ἤδη ἡ Ἑλλὰς ἐλπίζει νὰ δημοκρατηθῇ ὑπὸ τοῦ Κουμουνδούρου φεῦ!— ἐκτὸς ἐὰν ὁ Βασιλεὺς σπεύσῃ νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Προσήρχοντο φύρδην μίγδην ἄνθρωποι καὶ ἐπιβαίνοντες λέμβων ἔπλεον πρὸς τὸ ἀτμόπλοιον, ἐνῷ ἄλλοι ἐπιστρέφοντες ἀποβιβάζοντο εἰς τὴν ξηράν. Ἔμβαιναν καὶ ἔβγαιναν κατὰ δόσεις θεσιθῆραι καὶ βουλευταί, ἀργοὶ καὶ δημοσιογράφοι — καὶ ζητῶ συγχώρησιν ἀπὸ τοὺς μὴ διαστέλλοντας τὰς δύο τελευταῖα ἐπαγγέλματα.

Ἔρχεται! ἔρχεται! αἴφνης ἠκούσθη καὶ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος συνήχθη πρὸς τὴν ἀποβάθραν. Ἐφάνη ἡ λέμβος ἡ φέρουσα τὸν Κουμουνδοῦρον, καὶ μεταξὺ τῶν περὶ αὐτὸν διέκρινέ τις τὸν Ροντήρην περίλυπον, διότι τὸν στέφανον, ὃν εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἠναγκάσθη, διὰ νὰ μὴ πάῃ χαμένος, νὰ καταθέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ Περρωτοῦ, ἀρνηθέντος τοῦ γλυκυτάτου νὰ τὸν δεχθῇ.

Ἡ λέμβος προσήγγισε καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος ἀπέβη, ὡς σοὶ τὸν περιέγραψα ἐν ἀρχῇ, ἀνακτήσας ὅμως τὸ μειδίαμά του, μόλις ἐπάτησεν ἑλληνικὸν ἔδαφος. Ἔχεις βέβαια τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃς τίς ἦτον ἡ πρώτη του λέξις. Μόλις ἀπεβιβάσθη καὶ μὲ πραότητα χριστιανικὴν εἶπε:

Καλημέρα σας ἀδελφοί.

Τὸ δὲ πρῶτόν του μειδίαμα ἐδωρήθη πρὸς τὸν Τανίδην, ὡς συνάλλαγμα ρουσφετίων ἅμα τῇ ἐμφανίσει.

Ἀλλ' ἤδη, φίλε μου, ἀποκαλύφθητι πρὸ τοῦ διερχομένου ἐσταυρωμένου καὶ ἀκολούθησον ἂν θέλῃς ποερῶς τὴν κηδείαν τοῦ Περρωτοῦ εἰς τὴν Καστέλλαν. Ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς Ἀθήνας καὶ σοὶ δίδω τὰς σημειώσεις μου. Τί τὰ θέλεις δὲν ἔρχομαι εἰς συγκινήσεις, οὔτε θέλω νὰ φιλοσοφήσω ἐπὶ τῆς κηδείας, ἥτις ἐκήδευσε καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποδοχῆς. Ἂν δὲν προφθάσω νὰ σοὶ περιγράψω τὴν κυρίως ὑποδοχήν, au revoir εἰς τὸ προσεχές.

Blowitz.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οἱ μικροί μας ἔκαμαν πάλιν τὰ μικρά των. Φροντὶς ἐλήφθη ἐκ μέρους τῶν ὑπουργικῶν νὰ ἐνοικιασθοῦν χθὲς ἂν εἶναι δυνατὸν ὅλα τὰ ἁμάξια ἐπὶ τῷ σκοπῷ ναυαγίου τῆς Κουμουνδουροχυσίας. Ἀλλ' οἱ ἰσχυρότεροι φίλοι τοῦ Κουμουνδούρου, οἱ Σκουζέδες, ὁ Πηχυῖς καὶ δὲν ξεύρομεν ποιοὶ ἄλλοι, ἔχοντες πολλὰ *δαλαβέρια* μὲ τοὺς ἁμαξηλάτας, προεμίσθωσαν ἁμάξας καὶ οὕτως ἡ κακία τῶν ὑπουργικῶν ἐπέτυχε κατὰ τὸ ἥμισυ.

—

Νομίζει κάνεὶς ὅτι μεταξὺ τῆς παρούσης καὶ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως ἔγινε φοβερὰ σύγχυσις *μπογάδας*. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἀνακατόνουν τὰ ἄπλυτά των. Καὶ αἱ δύο ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὸ δυσῶδες πλυντήριον εἰς τὸ Assommoir τοῦ Ζολᾶ, τὸ ὁποῖον μετὰ τοσαύτης δυνάμεως φυσικοῦ περιγράφεται, ὥστε ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται καὶ ὀσφραίνεται ἀληθινὴν ἀσφυξίαν καὶ δυσοσμίαν πλύσεως.

Μόλις συνῆλθε τὸ δημόσιον ἐκ τῆς κακῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐγέννησεν ἡ εἰς προσωπικὸν φίλον τοῦ ὑπουργείου παραχώρησις τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαΐδος καὶ ἰδοὺ τὸ φύλλον τῆς Κυβερνήσεως ἀποκαλύπτει ταχυδακτυλουργήματα τῶν πρώην ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργῶν! Ὁ ἕνας ἐπρομήθευεν *ἐρέας* εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ ὁ ἄλλος μετοχάς.

Ταὐτοχρόνως δὲ καὶ οἱ δύο *ἔδρορον* ὑπὲρ πατρίδος.

—

Πολὺ ἀστεῖον μᾶς ἐφάνη ὅτι ὁ Δῆμος Ἀθηναίων προκηρύττει διαγωνισμὸν πρὸς ἀποστολὴν νέου σπουδάσοντος ἐν Παρισίοις τὴν ὑδραυλικήν.

Ἀλλὰ τί διάβολο! ποῖος ἄλλος καταλληλότερος νέος, παρ' αὐτὸν τὸν κ. δήμαρχόν μας, τὸν νεαρὸν κ. **Χωματιανόν.**

Ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι ἂν σταλῇ εἰς Παρισίους ὁ κ. Χωματιανός, θὰ διδάξῃ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους ἀκόμη τὴν μεγάλην του ἐφευρεσιν, πῶς μεταβάλλονται τὰ ὑγρὰ εἰς στερεὰ καὶ τὸ νερὸν εἰς λάσπην.

—

Ὦ; ὅραμα ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας μὲ μαῦρα μαῦρα γράμματα τὸ ὄνομα: Κ. Δελιγεώργης κάτωθεν τηλεγραφήματός τινος ἐκ Μεσολογγίου ἀναγγέλλοντος μίαν δολοφονίαν.

Θὰ διαπρέψῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὡς τεράστιος ἀχθοφόρος, ἀφοῦ δὲν ἐφοβήθη νὰ καμφθῇ ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτου ὀνόματος.

Ἐρωτήσαμεν τὸν συγγραφέα τῆς κωμῳδίας: *Τὰ σκανδαλώδη ἐπίθετα* καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπει ν' ἀλλάξῃ τὸνομά του διὰ Β. διατάγματος.

—

Πῆς τοὺς δύο ἑλληνικοὺς θιάσους ἀνεφάνησαν ἐπὶ τέλους δύο καλλιτέχνιδες ἠθοποιοί, αἱ δεσποινίδες Φιλομήλα καὶ Μέλπω, εἰς τοὺς τύπους τῆς Χανιφὲ καὶ τῆς Ζεϊνέ. Ἀμφότεραι ἀντιπροσωπεύουν τὰς ἐν τοῖς γαλλικοῖς θεάτροις ἀοιδοὺς Du Gazon. Ὥστε δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν τεχνικὸν ὅρον, ὀνομάζοντες αὐτὰς: *χλοεράς*, ἀφοῦ εἶναι χλοεραί.

—

Νομίζομεν ὅτι ἐν ὅσῳ οἱ δύο αὐτοὶ τύποι θάλλουν, καὶ τὰ δύο θέατρα δύνανται νὰ παραστήσουν τὰς δύο *Φροσύνας* των ἢ μᾶλλον καὶ ὁ *Ὀρφεὺς* νὰ ἀποπειραθῇ τὴν παράστασιν τῆς Εὐφροσύνης τοῦ Βερναρδάκη, ἵνα κατορθωθῇ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι ἀκριβὴς παράλληλος τῶν δύο ἐκτελέσεων.

—

Συμβαίνει κάτι τι πολὺ ὀχληρὸν μὲ τὴν ἐπιείκειαν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου νὰ ἀφίνουν εἰς τὰς Α'. θέσεις ἐπιβάτας τῆς Β'. θέσως. Καὶ συναγκωνίζεσαι οὕτως κάποτε μὲν μὲ ἀπαισίους κοφακοπαπάδες, ἄλλοτε μὲ ἀπαισιωτέρας πόρνας, τὸ ὁποῖον σὲ ἐξαγριόνει περισσότερον, ὅταν βλέπῃς ὅτι εἶχε προορίσει ἑαυτὸν διὰ τὴν Β'. θέσιν.

—

Τὰ κελαδήματα τῆς Λασὰλ ἐκαλύπτοντο χθὲς καὶ προχθὲς ἐν Φαλήρῳ ὑπὸ τῆς ἀληθινὸν κέλαδον ἀποτελούσης φαληρικῆς ἀκτῆς. Ἔδιδε θαυμαστὰς παραστάσεις ἃς διωργάνισε μετὰ τόσης ἐπιτυχίας ὁ περίφημος ἐργολάβος Μπάτης.

Ὑπὸ τὸ γλίσχρον φῶς τῶν ἀστέρων, καὶ τὴν μυστηριώδη ὀρχήστραν μυριάδων ἀφροστεφῶν κυμάτων, ἐγεννᾶτο εἰκὼν ἣν σπανίως χρωστὴρ ζωγράφου δύναται ν' ἀναπαραστήσῃ. Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν ἔστελλεν εἰς μυριάδας ἀντιτύπων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου αὖρα ζωογόνος· ἣν ἔπνεες καὶ ἀνέπνεες, ἐναποθηκεύων ὀξυγόνον δι' ὅσα πεπράδια, τρίχας, ὀστᾶ, ζωύρια, καὶ ἄλλα περιττὰ σοῦ ἐπιφυλάσσει ἐν Ἀθήναις ὁ δήμαρχος Χωματιανός.

—

Καὶ ἐπειδὴ μᾶς ἦλθεν ἡ ἰδέα, λέγομεν ὅτι ἐν Φαλήρῳ πολὺ καλὰ μπορεῖ ν' ἀποκατασταθῇ ὄχι μόνον γαλλικόν, ἀλλὰ καὶ ἑλληνικὸν θέατρον, ἀρκεῖ ἡ Ἑταιρία νὰ θελήσῃ νὰ μιμηθῇ τὴν προκάτοχόν της ἀγγλικήν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποτίμησιν τῶν εἰσιτηρίων.

—

Τὰ λουτρὰ πάλιν ἦσαν ποιητικώτατα. Κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς *Σφιγγὸς* τὰ κύματα ἐχόρευον *Ταραντέλλαν*.

ΗΜΕΙΣ

τοὐλάχιστον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐμάθομεν τὴν ἐκ Γερμανίας ἐπάνοδον τοῦ κ. **Ἀριστομένους Προβελεγγίου**, τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τοῦ *Ἀδὰμ καὶ Εὔας*, *Θησέως*, τοῦ *Μήλου τῆς Ἔριδος* καὶ τόσων ἄλλων λυρικῶν ποιημάτων, ἐν οἷς καὶ εἰς τὸν ὀλιγώτερον ψυχολόγον ἢ φιλόκαλον ἀναγνώστην ἐζεδήλοῦτο καλλιτέχνης τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ στίχου.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε γνωρισθῇ ὁ κ. Προβελέγιος καὶ ὡς διάττων, ἀφίνων τόσην λάμψιν ὥστε νὰ τὴν ἀναπαριστᾷ τις διὰ τῆς μνήμης του, ὁπόταν θέλῃ, ἀπῆλθε νὰ δροσίσῃ τὴν ποιητικήν του ψυχὴν εἰς τὰ δάση καὶ τὰς λίμνας καὶ τὰς παραδεισίους πόλεις τῆς Γερμανίας, ὅπου ἡ ποίησις, τὸ θέατρον καὶ ἡ αἰσθητικὴ ἀπησχόλουν τὰ 2/3 τῆς ὑπάρξεώς του.

Ὁ κ. Προβελέγιος ἐπανῆλθε πλήρης ζωῆς καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μὲ πλήρη ἑλληνικὴν γενειάδα, ζωηρὸν βλέμμα καὶ ὀλίγον ξενίζουσαν τὴν προφοράν, μεστὸς ἰδεώδους ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀποφάσεως ἵνα ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ θεάτρου, προστιθέμενος νέος ἄποικος ἐν τῷ παρ' ἡμῖν τόσον ἀραιῶς κατοικουμένῳ κόσμῳ τῆς ποιήσεως.

Πληροφορούμεθα ὅτι προτίθεται νὰ δραματοποιήσῃ τὸν Λάμπρον Κατσώνην, θέμα τόσον εἰδικὸν εἰς τὴν θαλασσινήν του καταγωγήν.

Ὁ περὶ τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**» φιλικὸς κύκλος συγχαίρει τῷ κ. Ἀριστομένει Προβελεγίῳ ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ του.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἔχω καιρὸ τὰ μάτια 'ς ἐσένα νὰ σηκώσω,
Γιατὶ δὲν τἄχω' ξέρεις ποιὰ μ' ἄρπαξε τὸ φῶς μου.
Ἂν βλέπω, βλέπω μόνο γιὰ νὰ τὴν καμαρώσω,
Καὶ πάλι ἔχω σκότη σὰν φεύγει ἀπ' ἐμπρός μου.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχω χάσει ποῦ τώρα τόσο χρόνο
Σ' τ' ἀστέρια σ' οὐρανέ μου, δὲν σήκωσα τὸ μάτι.
Ἐσὺ γνωρίζω μόνο πῶς κέρδισες κομμάτι
Συχνὰ πυκνὰ μὲ στίχους ποῦ δὲ θὰ σὲ φορτώνω.

Κωφιτῆς.

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 6

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἡ—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ παραμερίζῃ διὰ νὰ ἀνοίξῃ ὁδὸν εἰς τὴν ἄμαξαν. Ἀλλ', ὡς συμβαίνει συνήθως, τοῦτο ἐγένετο μετὰ ζωηρότητος καὶ ὁ εἷς ἀδιακρίτως φύλου ἢ ἡλικίας ὤθει καὶ ἐπάτει τὸν ἕτερον. Παλίρροια καὶ ἄμπωτις διαρκής, καὶ—διὰ νὰ μεταφέρω τὴν παρομοίωσιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν—τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ὡμοίαζεν ἤδη πρὸς τοὺς πεπυκνωμένους στάχεις τοῦ ἀγροῦ, ὁπόταν πνέῃ δι' αὐτῶν ὁ ἄνεμος. Ἐντεῦθεν διαγκωνισμοὶ καὶ λακτίσματα ἑκούσια καὶ ἀκούσια, ἐντεῦθεν παράπονα καὶ ἀνταμοιβαὶ φιλοφρονήσεων ἐνίοτε οὐχὶ τοσοῦτον κολακευτικῶν. Αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης συγχύσεως ἠκούσθη ὀξεῖα καὶ τραγικὴ—ἀφίεται ἐλευθέρα ἡ ἑρμηνεία τῆς λέξεως—ἡ φωνὴ τῆς ἀρτοποιοῦ·—Ἀχ! τὸ πόδι μου! Θὰ σκάσω!

Καὶ τῳόντι εἶχον συσφίξει τὴν παχύσαρκον ἀρτοποιόν, ἥτις ἀντιμαχομένη καὶ ἀπωθοῦσα τοὺς ὠθοῦντας, ἀφοῦ ἐξήντλησεν ὅσας ἤξευρε βλασφημίας, εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀποκάμει καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γειτονός της λιπόθυμος.

— Νερό! νερό!—ἐφώναζεν ὁ παῖς ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του—ἡ κυρὰ Καμπάνα ἐλιγοθύμησε!

— Κρασί! ὄχι νερό!—ἐφῶναξαν ἄλλοι.—Τάχα νὰ ἤπιε σήμερα κρασί;

— Ὀλίγο ἀψέντι—ἠκούσθη τρίτη ἰατρικὴ συνταγή—μὲ σιρόπι τῆς γόμμας.

Ἀλλὰ ἡ κυρὰ Καμπάνα ἦτο ἀναίσθητος σχεδόν. Ὁ εἷς ὃν κατεκυρώθη δὲν εἶξευρε τί νὰ κάμῃ καὶ ἐκλονεῖτο ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ φορτίου. Εἶχε χάσει πλέον τὴν ἰσορροπίαν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐξαπλωθῇ κατὰ πλάτος τοῦ λιθοστρώτου συμπαρασύρων καὶ τὸ φορτίον του, ὅτε διὰ τῆς βοηθείας ἄλλων καὶ τελευταίας τινὰς ἡρωϊκῆς πάλης κατώρθωσε νὰ ἀνοίξῃ δίοδον καὶ νὰ ἐκφορτώσῃ τὴν κυρὰ Καμπάνα ἐπί τινος θρανίου τῆς πλατείας, ὅπου ἤρχισαν νὰ τρίβωσιν ἀμέσως μὲ ὄξος καὶ νὰ τῇ παρέχωσι τὰς πρώτας ἐκ τοῦ προχείρου βοηθείας. Τέλος κατωρθώθη νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν συνοδίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου οἱ αὐτοχειροτόνητοι συνοσοκόμοι της ἔσπευσαν νὰ τῇ φέρωσιν ἄλλος ὕδωρ τῆς μελίσσης, ἄλλος αἰθέρα.

Ὅτε ἀπεχώρουν οὗτοι συνοδεύοντες τὴν ἀρτοποιόν, ἡ ἄμαξα εἶχε πλέον φθάσει πρὸ τῆς πύλης καὶ οἱ περὶξ φανοὶ ῥιπτοντες ἐντὸς αὐτῆς τὸ φῶς των ἐδείκνυον εἰς τοὺς περιέργους πολυτελῆ γυναικεῖαν ἐσθῆτα καὶ εἰς τὸ βάθος λευκόν τινα λαιμοδέτην, διότι ἕως ἐκεῖ μόνον ἔφθανον αἱ ἀκτῖνές των.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ—ἐψιθύριζον οἱ παριστάμενοι—δὲν εἶναι βέβαια ὁ κ. Δήμαρχος! — Καὶ συνωθοῦντο πλησίον, ὅταν ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ δύο γεροντίδια, ὁ καὶ ἡ σύζυγος, κατήρχοντο βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου.

— Οὔ..! Ὁ Μαρινιάν! Ὁ τοκογλύφος τῆς Σαὶν-Μανδαὶ—ἐφώνησεν ὁ μικρὸς παῖς—ὁ Μαρινιὰν μὲ τὸ κοριτσάκι του!

— Τί μπουκιέττο! — προσέθεσεν ἄλλη φωνή. — Ὁ Παυλάκος καὶ ἡ Βιργινία!

Ἐν τούτοις ἐπάνω ἡ συναναστροφὴ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ζωηρότητά τινα. Εἰς τὴν μεγάλην καὶ τετράγωνον αἴθουσαν τοῦ μεγάρου, τὴν ὁποίαν καθίστων διπλασίαν αἱ ἠνεῳγμέναι θύραι τῶν ἑκατέρωθεν δωματίων, ἐφαίνοντο ὡς λευκαὶ Νηρηΐδες· αἱ καλλοναὶ τοῦ Βαϊνσαὶν καὶ τοῦ Ἄστεως, τὸ ἄνθος δῆλον ὅτι τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὡς θεὰ ἐν μέσῳ τῶν νυμφῶν, ἔλαμπεν ἡ Κόμησσα Λανέσκη οὐχὶ διὰ τῶν πολλῶν ἀδαμάντων της καὶ τῶν πλουσίων κοσμημάτων, οὔτε διὰ τῆς ὁλοσηρικῆς καὶ βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος ἐσθῆτός της, τὴν ὁποίαν ἐποίκιλλον ὡραῖαι τεχνηταὶ ἀνθοδέσμαι αἰγοκλήματος καὶ τῆς ὁποίας ἡ οὐρὰ ἐκάλυπτε τὸ πέμπτον τῆς αἰθούσης, οὔτε διὰ τῆς ἐν εἴδει στέμματος χρυσῆς ταινίας, δι' ἧς εἶχεν ἀναδέσει τὴν ὡραίαν μεταξίνην κόμην της. Δὲν ἐθάμβου τὸ ὄμμα ὁ χρυσὸς καὶ οἱ σμάραγδοι, ὅσον οἱ λάμποντες καὶ ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοί, τὸ μικρὸν καὶ στρογγύλον χεῖλος, ἡ καθαρῶς ἑλληνικὴ ἐκείνη προτομή, τὰ λευκότερα χιόνος στήθη ἐξ ἡμισείας ἀποκεκαλυμμένα καὶ ἐξ ἡμισείας ὑπὸ λεπτοῦ ἀερώδους στηθοδέσμου καλυπτόμενα. Δι' γυναῖκες προσεῖχον εἰς τὰ ἀδαμαντοκόλλητα ψέλλια τῆς χειρὸς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῶν ἀνδρῶν προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀδροῦ ἐκείνου βραχίονος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς διαφανὴς καὶ ὅπου ἠδύνατό τις νὰ μετρήσῃ ὑπὸ τὴν λευκοτέραν ἐάσμου ἐπιδερμίδα τὰς κυανὰς φλέβας καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ αἵματος διακεχυμένον καὶ λάμπον εἰς τὸ φῶς. Ἡ Κόμησσα ἐξετέλει χρέος οἰκο-

«Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ».

—

Καὶ εἶπεν ὁ γυμνασιάρχης κ. Ἀντωνιάδης μετὰ τὴν παράστασιν τῆς *Εὐφροσύνης* τοῦ κ. Βερναρδάκη : «θὰ γράψω Φροσύνην».

Καὶ ἔγραψε τὴν *Κυρὰ Φροσύνην*.

Καὶ εἶπεν ὁ *Ὀρφεὺς* μετὰ τὴν παράστασιν τῆς *Εὐφροσύνης* τοῦ κ. Βερναρδάκη ἐν τῷ *Ἀπόλλωνι* : «θὰ παραστήσω κ' ἐγὼ Φροσύνην».

Καὶ παρέστησε τὴν *Κυρὰ Φροσύνην*.

Τὸ κοινὸν ἔσπευσε μετὰ δεδικαιολογημένης περιεργείας νὰ ἴδῃ τὴν παράστασιν τοῦ νέου ἔργου καὶ ἔσπευσε μάλιστα μετ' ἀφθονίας, ἵνα καταστρέψῃ τὰς συκοφαντίας ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ νέα ἔργα.

Ἐκεῖ εἰς τὴν ἀμφιθεατρικὴν πλατεῖαν τοῦ «Ὀρφέως» συνηντήθησαν τὰ πλέον μαῦρα μάτια μετὰ τῶν πλέον γαλανῶν, τὰ πλέον ξανθὰ μαλλιὰ, μετὰ τῶν πλέον μαύρων, τὰ πλέον γλυκὰ πρόσωπα μετὰ τῶν πλέον πικρῶν.

Ἦτο μία συναναστροφὴ ποιητικωτάτη, πλήρης ἀντιθέσεων καὶ παραδόξων παρομοιώσεων.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὰς ὡραίας ἐκείνας κεφαλὰς τὰς στεφομένας ὑπὸ τῶν μᾶλλον ὑπερηφάνων πτερῶν !

Δύο ὅμως Συριανὰ ἀγαλματάκια τοῦ Πραξιτέλους (μολονότι ὁ Πραξιτέλης δὲν ἐπάτησεν εἰς τὴν Σύρον), δὲν δυκάμεθα νὰ μὴ τὰ ἀναφέρωμεν ἐξαιρετικῶς. Ἦσαν τελειότατα, ἐκ τοῦ λευκοτέρου τῆς Πεντέλης μαρμάρου. Ἀλλ' ὀσάκις ἐπήγαινα νὰ κάμω τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν, *χίπ!* μία λεπτοτάτη ἀναπνοὴ τρυφερωτέρα τῆς φαληρικῆς αὔρας ἀνεκίνει ἐκ τῶν ἔνδον τὰ στηθάκια των, καὶ ἔβλεπες τότε ἀναπαλλομένην ὁλόκληρον ζωὴν ἐλπίδων ἐντός των !

—

Ἡ αὐλαία ἤρθη. Ἡ *Κυρὰ Φροσύνη* εἶναι εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν δύο τέκνων της, ἐνῷ τὰ βλέμματά μου εἶναι εἰς τὴν πλατεῖαν περιθάλποντα πανταχόθεν τὰ λευκὰ ἐκεῖνα φαντασματάκια, τὰ ὁποῖα ὡς ὄνειρον μοῦ ἦλθον ἐνθυμίζον με τὰ εἴκοσιν ἔτη μου, ἅτινα πρὸ δέκα ἐτῶν ἐτάφησαν.

Τί φοβερὰ ἀνάμνησις ! Νὰ γνωρίζῃς, ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα πλέον νὰ ἀποκαλῆσαι εἰκοσαετής !

Ὦ ! εἶναι τρομερόν !

Αἱ ἀναμνήσεις μου ἤρχοντο ζωηρόταται καὶ ἔβλεπον ὡς ἐν τῷ πανοράματι τῆς ὁδοῦ ὅλας τὰς τρέλλας τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. Ἐνῷ δὲ εἶχα τὸν νοῦν μου εἰς τὴν ἰδέαν *διατί νὰ μὴ εἶμαι νέος* καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πραξιτελείους ὤμους τῶν ἀγαλματακίων μου, αἴφνης τὸ ἓν στρέφεται κρυφὰ, οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ παίρνουν ἀπάνω των, διότι τοὺς ἔπιασαν κατασκοπεύοντας, καὶ συμπλοκὴ γίνεται αἱματηρὰ μεταξὺ τεσσάρων ὀφθαλμῶν σπινθηροβολούντων, ἧς ἀποτέλεσμα ἦν ἡ ἧττα καὶ ἡ ὑποχώρησις τῶν δύο, οἵτινες μὴ ἀντέχοντες εἰς τὴν ἐξακοντιζομένην λάμψιν τῶν ἄλλων δύο, ἐκλείσθησαν 'σὰν νὰ ἤθελαν νὰ σφαλήσουν μέσα των τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο φωτοβόλημα. Ἡ συμπλοκὴ αὕτη ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἑξῆς ποιηματίου :

Κρυφὰ κρυφὰ σ' ἐκύτταζα 'σὰν νἄθελα νὰ κλέψω
μὲ λάμψι ἀπὸ τὰ 'μάτια σου ποῦ ἔφεγγε μπροστά μου,
μὲ ἔξαφνα 's τὰ 'μάτια σου 'μτλεχθῆκαν τὰ 'δικά μου
σὰν ς' ἕνα δύχτι ὁλόφωτο, ποῦ πῆγα νὰ ζηλέψω
χωρὶς νὰ ξέρω πῶς ἐκεῖ θὰ ἔμπλεκε τὸ φῶς μου,
κι' ἀντὶ τὸν κόσμο τώρα Σὲ, βλέπω παντοῦ ἐμπρός μου.

—

Ὦ τὴν εὐχαριστῶ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην συμπλοκὴν τῶν ματιῶν ! Εἶχα νὰ γράψω στίχους κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα ἔτη· ἀλλὰ πόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσα τὴν ἔμπνευσιν ! Ἄλλοτε ἐπεζήτουν τὰ παραδοξότερα εἴδη τῶν ἐμπνεύσεων, ἀλλὰ τώρα, ὅτε τὸ *δύο* ἀπανθρώπως διέγραψεν ὁ χρόνος ἐκ τῆς ἡλικίας μου, τὰ κληροδοτῶ εἰς τὴν ἐρωτότροπον *Ἀράχνην*.

—

Ὁ Ἀλῆς φωνάζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Οἱ περὶ αὐτὸν τρέχουν μετὰ κρότου, ἀλλ' ἐγὼ βυθισμένος πλέον εἰς ἀλλοκότους σκέψεις δὲν ἀκούω, ἀλλ' οὔτε βλέπω. Αἴφνης ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλῆ : «*Ἀμ ἐγὼ τί σοῦκαμα ὁ καϋμένος !*» Δὲν γνωρίζω τότε ποία μυστηριώδης δύναμις μὲ παρακινεῖ καὶ ἐπαναλαμβάνω φρίσσων : «Ἀμ ἐγὼ τί σοῦκαμα ὁ καϋμένος

κ' ἦλθες κοντά μου κ' ἔκατσες
νὰ κάψῃς τὴν καρδιά μου ;

—

Λέγετε τώρα τὰς κρίσεις σας οἱ θεαταί.

— Μὰ τί νὰ ποῦμε ; Μπερδεύεται τόσο μὲ τὴν *Φροσύνην* τοῦ *Ἀπόλλωνος*, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἀπέναντι τὰ δύο θέατρα γιὰ νὰ χωρίσωμεν τὰ μπερδευμένα.

—

Ἐνῷ τὸ πρόγραμμα ἔλεγεν ὅτι τὸ δρᾶμα εἶναι διῃρημένον εἰς πέντε πράξεις, εἴδομεν μόνον τέσσαρας.

Ἡ πρώτη εἶχε μπερδευθῆ μὲ τὴν δευτέραν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμεν.

—

Παραλειφθεὶς διάλογος.

Ἡ πράτρα παρουσιάζει εἰς τὴν Ζεϊνὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ Μουχτὰρ, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε χαρίσει εἰς αὐτὸν ὡς ἀρραβῶνα, οὗτος δὲ τὸ εἶχε χαρίσει εἰς τὴν Φροσύνην.

Ἡ *Ζεϊνὲ* τὸ λαμβάνει, τὸ παρατηρεῖ τόσην ὥραν, τὸ φορεῖ, τὸ βγάζει, τὸ ξαναφορεῖ καὶ ἐπὶ τέλους ἀναφωνεῖ ὅτι *εἶνε ἰδικόν της*.

Πράτρα. Τόση ὥρα ἔκαμες νὰ γνωρίσῃς τὸ 'δικό σου πρᾶγμα ; Τί κακὸ μὲ σένα ! Ἡ Χανιφὲ τὸ γνώρισε ἀμέσως.

—

Ἡ *Ζεϊνὲ* ὅταν ἔλεγε τὸ *Σακίρμπεη* καὶ τό *Σιώπα* μᾶς ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὸ στόμα της γεμάτο λουκούμια. Λουκουμόεσσα Ζεϊνὲ, μὲ τὴ Χανιφὲ τἄβαλες. Αἴ ;

—

Ἀληπασσάδικη εὐφυΐα.

— Ἔλα Φροσύνη μαζί μου, τί θὰ πάθῃς ;

—

Μεταξὺ δύο κριτικῶν :

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Μουχτὰρ ἐπὶ τέλους ;

— Πρέπει νὰ ξέχασε πῶς ἔχει μέρος.

—

Παράδοξοι ἀντιθέσεις :

Ὁ Τσίντος ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν *Ἀπόλλωνα* τὸ θαυμάσιον *Ἀχ μωρὲ καϋμένα νειάτα*, ἦτο Ἀλῆς σωστός.

Ὁ Ἀλῆς ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν *Ὀρφέα* τό ἐξαίσιον : «*Μὰ ἐγὼ Φροσύνη μου τί σοῦκαμα*, ἦτο Πετρίδης σωστός.

—

— Τί ὡραία ἡ λίμνη !

— Πολὺ ὡραία ! Ὁ κ. Ἀντωνιάδης τὴν *Φροσύνη* τὴν ἔπνιξε περίφημα.

Σφίγξ.

ΦΑΛΗΡΟΝ.

—

Οἱ γάμοι τῆς Ἐλίτσας

ἐχρησίμευσαν ὡς ὡραία παρένθεσις εἰς τὸ μονότονον καταντῆσαν κείμενον τῶν ἄχει τοῦδε παρασταθέντων μελοδραματίων. Ἡ μονοτονία, ἡ ἐπανάληψις, ἡ συνήθεια περιποιεῖ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μουσικὴν τοῦ Λεκὸκ ἢ τοῦ Ὀφεμπαχ ἀγαθότητα *Φαβορίτας* ἢ *Τροβατόρε*. Ἡ μουσικὴ τοῦ

δεσποίνης, ἐφέρετο πρὸς πάντας φιλόφρων, ἐμειδία καὶ τὸ μειδίαμά της προεδίδεν αὐταρέσκειαν καὶ ἐγωϊσμόν. Αἱ κυρίαι διήρχοντο μετά τινος σεβασμοῦ πρὸ αὐτῆς καὶ οἱ κύριοι ἀμιλλώμενοι τίς νὰ τῇ ἐπιδαψιλεύσῃ πλειοτέρας φιλοφρονήσεις ἵσταντο κεκλιμένοι ἐνώπιόν της κρατοῦντες ὑπὸ μάλης τὸν συνεπτυγμένον πῖλόν των. Ἡ Κόμησσα ἐλάλει διὰ τῶν χειλέων, διὰ τῶν βλεμμάτων, δι' ὅλης τῆς μορφῆς της. Εἴξευρε νὰ λαλῇ περὶ πάντων ἀνακινοῦσα νωχελῶς τὸ ῥιπίδιόν της, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀσφύος της διὰ χρυσῆς ἁλύσεως. Ἀπέτεινε πρὸς πάντας καὶ ἰδίως τοὺς μᾶλλον σοβαροὺς τὸν λόγον καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκάστου τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπροξένει ἡ καλλονή της.

Τὸ ἄλλο ἥμισυ τῶν κεκλημένων, περιεποιεῖτο ὁ νεαρὸς Κόμης, ὁ εὐτυχὴς κληρονόμος τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ θείου του. Ὁ Ἀμεδαῖος εἶχε μορφὴν ἱλαράν, ἐμειδία ἐπίσης, ἀλλ' οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί του περιεστρέφοντο ἐνίοτε μετὰ ταχύτητος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὀμίλου εἰς τὸν ἕτερον, ὡσὰν ἐζήτει δι' ἑνὸς βλέμματος νὰ περισκοπήσῃ τοὺς πάντας καὶ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰς διαφόρους φυσιογνωμίας τοὺς διαλογισμοὺς ἑνὸς ἑκάστου, ἐνίοτε δὲ πάλιν ἐμενον ἀπλανεῖς καὶ ἐνῷ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἠτένιζον πρὸς τὸν μετ'αὐτοῦ λαλοῦντα, οἱ ἀνοικτοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον τίποτε, διότι ὁ Ἀμεδαῖος ἐσκέπτετο. Ἐβλίπε μηχανικῶς ἐνίοτε ἀπαντήσεις, ἀποσπώμενος ἀπὸ τὰς ἀδιακόπους σκέψεις του. Ἔβλεπε τοὺς πάντας *ὑπόδρα* ὡς ἔλεγεν ὁ Ὅμηρος περὶ τοῦ Διός, ὑποπτευόμενος τοὺς πάντας ὡσεὶ ἐφοβεῖτο μὴ τὸν ὑποπτευθῶσιν ἐπίσης.

Καὶ ὅμως ἤθελε νὰ φαίνηται ὅλως προσηλωμένος εἰς τοὺς προσαγορεύοντας αὐτὸν, προσερέρετο πρὸς τὰς κυρίας ὅσον ἠδύνατο φιλοφρονέστατα καὶ προσεπάθει νὰ κολακεύσῃ ἑκάστης τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὰς ἀδυναμίας τοσοῦτον ἐπιτηδείως, ὥστε ἡ φιλοφρόνησις νὰ μὴ φαίνηται προσχεδιασμένη, ἀλλ' ἀπόρροια τῆς πρώτης ἐντυπώσεως. Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἠθοποιοὶ μάλιστα, οὐδέποτε πιστεύουσιν ὅτι τοὺς κολακεύουσι, προσποιεῖται μόνον ὅτι δὲν ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐνδομύχως ἀποταμιεύουσιν ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον καὶ τὸν μᾶλλον ἀπότομον ἔπαινον, ὅσον ἄσχημοι καὶ ἂν εἶναι οἱ πρῶτοι, ὅσον ἀδέξιοι οἱ δεύτεροι.

Οἱ ἄνθρωποι θέλοντες νὰ φαίνωνται ἐνδιαφερόμενοι περί τινος, ἰδίως νεοπλούτου, φροντίζουσι νὰ τῷ ὑποβάλλωσιν ἕκαστος τὰς σκέψεις του. Ὁ μὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν νὰ κτίσῃ εἰς τὸ παρὰ τὸ Σαὶν-Μὼρ κτῆμά του ὡραῖον μέγαρον, ὁ δὲ ν' ἀγοράσῃ νέας ἁμάξας, διότι ἐκεῖναι τοῦ θείου του εἶχον πωληθῆ καὶ ἵππους. Ὁ Ἀμεδαῖος ἔδιδεν εἰς πάντας καταφατικὰς ἀπαντήσεις μόλον ὅτι ἐνίοτε δὲν εἶχεν ἀκούσει ἐντελῶς ὅ,τι ἕκαστος ἔλεγεν.

Ὁ νέος Κόμης ἦτο ἡλικίας τριάκοντα δύο ἐτῶν. Δὲν διεκρίνετο διὰ τὸ ἀνάστημά του. Εἶχεν ὀφθαλμοὺς μέλανας ζωηροὺς, κόμην μέλαιναν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δὲν διεκρίνετο διὰ τὴν λευκότητά του, καθ' ὅσον ὁ θερμὸς ἥλιος τῶν Ἰνδιῶν εἶχεν ἀλλοιώσει τὸ χρῶμά του. Ὁ Ἀμεδαῖος ἔμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ἐξήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν ἐπανήρχετο ἐκεῖ. Ἦτο ἀληθὲς ἀεικίνητον.

Ὁ λασκενὲς ἐντούτοις εἶχεν ἀρχίσει ἐκεῖ. Πέριξ εὐρείας τραπέζης ἐκάθηντο γέροντες καὶ νέοι, ὅσοι εἴτε βαρυνόμενοι νὰ περιποιῶνται τὰς κυρίας, εἴτε ἀπηλπισμένοι ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἤθελον εὐδοκιμήσει καὶ ῥιψάσπιδες ἐζήτουν νὰ ἴδωσι μήπως ἐπαληθεύσῃ τοὐλάχιστον δι' αὐτοὺς ἡ παροιμία. Κατὰ σιωπηρὰν σύμβασιν τὰ κατατιθέμενα ποσὰ ἦσαν μικρά. Γηραιός τις συμβολαιογράφος, χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα, ἔχων τὰ δικανίκιά του ὑπὸ μάλης ἀκόμη καὶ τὰ δίοπτρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, σοβαρὸς καὶ μισανθρώπου μᾶλλον ὄψιν δεικνύων, ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔκαμνε χαρτιά. Ἑκατέρωθεν εἶχεν ὡς ἐπόπτας τὸν ἀνεψιόν του Αὔγουστον καὶ ἕτερόν τινα μεσήλικα, ἀνήκοντα εἰς τὴν λεγομένην ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἡ ἐποπτεία καὶ διαρκὴς παρουσία ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸν συμβολαιογράφον κ. Δουμενὶλ ἦτο ἀναγκαιοτάτη, καθ' ὅσον συνείθιζε νὰ κλέπτῃ πάντοτε εἰς τὰ χαρτιὰ, καθὼς ἔλεγον τοὐλάχιστον πολλοὶ ἰσχυριζόμενοι ὅτι καὶ ἤδη ὑπὸ τοιαύτην ἐποπτείαν ἀκόμη ὑπέβλεπε κάτωθεν τῶν ὀέλων του τοὺς περὶ αὐτὸν, προσέχων νὰ εὕρῃ αὐτοὺς ἀπροσέκτους, ὅπως τοὺς ἐξαπατήσῃ. Δὲν τὸ ἐθεώρει ἔγκλημα. Ἀντικρὺ ἐκάθηντο ἄλλοι περιμένοντες τὴν σειράν των, ἐνῷ ὁ κ. Μαρινιὰν, ὁ τοκιστὴς τῆς Σαὶν-Μανδαὶ ἐξηπλωμένος ἡγεμονικῶς ἐπί τινος ἕδρας ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπαθὴς θεατής. Ἴσως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπελόγιζε πόσα εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τόκους καὶ πόσα ἀπὸ κεφάλαια.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

Audran ἦλθε νὰ τραζῇ τὰ νεκρὰ ὕδατα τοῦ μουσικοῦ Φαλήρου καὶ τὸ περίεργον ὅτι συνέπεσε μὲ τὴν παραχὴν τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ φυσικοῦ Φαλήρου. Ἐὰν μᾶς ἐπιτρέπετε ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μελλονύμφου ν' ἀποσπάσωμεν μίαν παρομοίωσιν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι οἱ *Γάμοι τῆς Ἐλίτσας* παρουσιάσαν ὡς τερψικοίλιος σαρακοστινὴ ἡμέρα κατόπιν παρατεταμένης κρεωφαγίας, ἢ ὡς ὀξύθυμος ἀστακὸς παρεντεθεὶς ἐν μέσῳ βλακωδῶν ψητῶν τῆς κατσαρόλας.

* *
*

Ἦτο σαρακοστινὸν τὸ μελοδραμάτιον αὐτὸ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ σκανδάλου. Τὰ σκάνδαλα εἶναι τὰ σάνδαλα τῶν νηστειῶν. Αὐτὰ φοροῦνε αἱ εὐλογημέναι νηστεῖαι καὶ ἔρχονται καὶ σκανδαλίζουν τὸν κόσμον, ὡς αἱ καλλίκνημοι δεσποινίδες αἵτινες φέρουσαι ἐρυθρᾶς ἢ κυανᾶς περικνημίδας, ἀρχίζουν νὰ σκανδαλίζουν ὅθεν τελειόνει τὸ σῶμα τοῦ σκανδάλου.

Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ *Γάμοι τῆς Ἐλίτσας* εἶναι περιδέραιον παρεννοήσεων, μετεμφιεσμῶν, quiproquo καὶ διφορουμένων, ἡ β. πρᾶξις σκανδαλίζει τοὺς δοκησισέμνους καὶ ἀφοῦ ξεκαρδισθοῦν γελῶντες, μετὰ τοῦτο ξεχειλίζονται συρίζοντες, ὡς οἱ λῃσταὶ οἵτινες καὶ τὸ ἔργον των δὲν παραμελοῦν καὶ τὰ θορυβοποιητικὰ των καθήκοντα ἐκτελοῦν.

Ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου μᾶς ἔμεινε γλυκεῖα ἀνάμνησις δεσποίνης καθημένης πλησίον μου, καὶ ἐννοούσης πολὺ καλὰ τὰς γαλλικὰς λεπτότητας. Ἐπίτηδες τὴν ἔθεσα ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν τῶν βλεμμάτων μου, ἵνα παρακολουθήσω τὰς ἐκ τῶν διφορουμένων ἐντυπώσεις της.

Τί περίτται ἦσαν αἱ προφυλάξεις μου! Ἐγέλασε γκαρδιωτατα καὶ μὰ τοὺς φαιδροὺς της γέλωτας δύναμαι τώρα νὰ στοιχηματίσω ὅτι ὁ ἔχων τὴν γυναῖκα αὐτὴν δύναται νὰ εἶναι ἥσυχος καὶ μακράν της.

Φοβεῖσθε πάντοτε τὴν αὐστηρότητα ὡς Μεσσαλίναν καὶ πιστεύετε τὴν ἐλευθεριότητα ὡς Βιργινίαν.

* *
*

Ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν *Γάμων τῆς Ἐλίτσας*, ὡς παρατεταμένη γεῦσις τοῦ τελευταίου γλυκύσματος ὅπερ τρώγει τις ἐν δείπνῳ, μᾶς ἔμεινεν ἡ ὑπόκρισις τοῦ διακεκριμένου τραγῳδοῦ μας κ. Brouette. Φανταστεῖτε ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του ἐδυσκολεύθημεν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν. Δὲν ζεύρομεν κατὰ πόσους δακτύλους ὑψηλότερος μᾶς ἐφάνη· ἡ δὲ μασσαλιωτικὴ προφορά του, καὶ ἡ ἀπέριττος ναυτικὴ ἀπαγγελία του, οἱ μορφασμοί του καὶ αἱ κινήσεις του ἔδωκαν τόσην ζωὴν εἰς τὴν κωμῳδίαν, ὥστε μόνη ἡ ἐμφάνισίς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκίνει τὸν γέλωτα.

* *
*

Ἀλλ' ἡ Germaine μᾶς τὰ χάλασε· ἄ! μᾶς τὰ παραχάλασε· ὡς σῶμα, μάλιστα· ἀλλ' ὡς φωνὴ. . . . δὲν ὑπάρχει φωνὴ εἰς αὐτήν· ὑπάρχει μιαούρισμα, ξεφωνητό, ψιθύρισμα, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ κάμνουν ἐντράδες τῶν φαλῃρικῶν ξενοδοχείων, εἰς ἃς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μόνον δύνασαι νὰ ἀνακαλύψῃς τεμάχιον κρέατος.

* *
*

Ὁ συνθέτης τῶν *Γάμων τῆς Ἐλίτσας* εἰς ἓν ἀσμά του ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν μερικῶν τόνων ὄνων.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι διόλου παράξενον, ἀφοῦ ὀνομάζεται autre âne (Audran).

ΑΠΟΛΑΩΝ.

—

ΜΑΡΚΟΣ-ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

Ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀμφοτέρων τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων σύγχρονος ἀναβίβασις ἔργων ἐθνικῆς ὑποθέσεως ἐγένετο μυρίων διαδόσεων αἰτία, καίτοι δὲν ἦτον ἴσως εἰμὴ ἁπλῆ σύμπτωσις.

Οἱ μὲν τὴν ἐθεώρουν ἐνέργειαν Κουμουνδουρικήν, ὅπως κεντηθῇ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κόσμου κατὰ τοῦ ἀπολέμου τοῦ Τρικούπη καὶ γείνῃ οὕτω ζωηροτέρα ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Κουμουνδούρου, οἱ δὲ ἐβεβαίουν τοὐναντίον, ὅτι ἦτο Τρικουπικὸν κατόρθωμα, ἵνα ἀναμνησθῇ ὁ λαὸς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Κουμουνδούρου, ἥτις πάντοτε συνίστατο ἀπὸ ποίησιν καὶ ὑποκρισίαν καὶ σκοπὸν εἶχε τὸ **γέμισμα τῆς σακοῦλας**, ὡς καὶ αἱ παραστάσεις τοῦ Ταβουλάρη καὶ τοῦ Ἀλεξιάδου. Καὶ ἄλλοι ἔλεγον ἄλλα, ἑκάστου ἐπιδιορθοῦντος τὴν ἔκδοσίν του.

—

Ἔχω τὸ ἐλάττωμα ἢ τὴν ἀνοησίαν, ὅπως θέλετε, ν' ἀγαπῶ περισσότερον τὴν ἐποχὴν τοῦ Μπότζαρη ἀπὸ τὴν τοῦ Λεωνίδα. Ἐκείνη εἶνε ζωντανὴ ἀκόμα, ὀλίγον διαφέρουσα τῆς ἰδικῆς μας, ἐνῷ αὕτη ἐκ τῆς πολυκαιρίας μοῦ φαίνεται ὡς παραμῦθι, ὡς ὄνειρον. Διὰ τοῦτο ἐπροτίμησα τὸν Ἀπόλλωνα.

—

Ὅτε εἰσῆλθον, τάγμα γαλατάδων κατεσπάραζε *καλοσχημένον ἀρνὶ* ἐπὶ φύλλων κείμενον. Αἴφνης ἀκούεται σάλπιγξ, ὅλοι ἐγείρονται τείνοντες τὸ οὖς.

— Ὁ παιὰν ἠχεῖ, σπεύσωμεν εἰς τὴν μάχην! Καὶ εὐθὺς σχηματίσαντες **τετράδας** βαδίζουν ὑπὸ τὸν θιασάρχην Μπότζαρην, ἐνῷ ἀοράτως, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἀκούεται ὁ ὕμνος τῆς ἐλευθερίας.

—

Τὸ ὅλον δρᾶμα ἦτο σειρὰ διορθώσεων τῆς ἱστορίας. Ὅλοι, μάτην ἐζήτουν νὰ μάθουν τὸν διορθωτήν. Ὁ Ἀλεξιάδης ἦτον ἢ ὁ μακαρίτης Ἀλκαῖος;

Δὲν εὑρεστήθησαν οἱ κ. ἠθοποιοὶ νὰ μᾶς λύσουν αὐτὴν τὴν ἀπορίαν.

Διόρθωσις πρώτη. Ἐπὶ Μπότζαρη ἡ Ἑλλὰς ἦτον ἐλευθέρα, καὶ ὁ Σολομὸς καὶ ὁ Μάντζαρος εἶχον γράψει ἤδη τὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν της ὕμνον.

Δευτέρα. Τὸ ὑπὸ τὸν Μπότζαρην σῶμα εἶχε μουσικὴν καὶ σάλπιγγας.

Τρίτη. Αἱ Σουλιώτισσαι ἔφερουσαν *φέσι* καὶ *κερσὲ* καὶ ἐπήγαιναν εἰς τὸν πόλεμον μὲ *κριναλίκι*.. Καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ἃς ἡ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ταραχή μας δὲν ἀφῆκε νὰ ἐντυπωθοῦν εἰς τὴν μνήμην μας.

—

Συγκινητικώτατον ἦτο τὸ μειδίαμα τοῦ ποιητοῦ τοῦ Οὐμβέρτου, ὁπόταν ἡ μήτηρ Βονασέρα, ἡ σύζυγος τοῦ Μπότσαρη, ἀρσενικοῦ γένους γενομένη διὰ τὸ ἀρειμανιώτερον, εἶπε τοῦ Μάρκου της, φοβουμένη τὸν θάνατον:

— *Ἀποστερούμεθ' ὅς σε τί θὰ γείνω;*

Ἴσως ἡ ἰδέα αὕτη, διὰ μιᾶς μετατροπῆς τῆς καταλλήλου νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἀνδρικὴ ψυχὴ τῶν Σουλιωτισσῶν, ἦ-

τον ἰδική του, διότι, ὡς ἐμάθομεν, εἰς τοῦ δράματος αὐτοῦ τὴν σύνθεσιν εἰργάσθη καὶ ὁ ἀδελφός του. Τί ἀπίθανον νὰ δανείσῃ ἀδελφὸς ἀδελφῷ μίαν ἰδέαν;

—

Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Μάρκου ἦτον ἡ μόνη σκηνή, ἥτις ἀφήρεσε τὸν γέλωτα ἀπὸ τὰ χείλη μας καὶ ἔκαμεν ἀντάρτιδα τὴν ἐπιδερμίδα μας. Ὑπεκρίθη ἀμιμήτως ὁ Ἀλεξιάδης. Πρώτην φορὰν ἴσως ἐχειροκροτήθη τόσον δικαίως.

—

Τὰ δράματα αὐτὰ εἶναι καταλληλότατα διὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ἔστω καὶ *μασκαρεμένα*. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ φοιτηταὶ δὲν γνωρίζουν ἀνάγνωσιν, μικρὸν τὸ κακὸν ἂν μάθῃ ὁ λαὸς ὅτι εἰς τὴν ἐπανάστασιν εἶχον μουσικὴς καὶ ὅτι αἱ Σουλιώτισσαι ἐφόρουν *φέσι*.

Εἷς ἓν τῶν entr'acte ἀκούω ὀπισθέν μου·

— Βενέτη, Βενέτη, εἶνε αὔριον.

. . . . . .

Ἦσαν φοιτηταὶ ἀναγινώσκοντες τὸ νέον πρόγραμμα, ἐφ' οὗ μὲ μέγιστα γράμματα ἀνεγράφετο *ἡ Βενετὴ ἢ ὁ Δήμιος τῆς Βενετίας*.

Μάριος.

Ο ΜΑΥΡΟΣ.

—

Θὰ λυώσ' ἡ ἄνοιξι τὰ χιόνια
Καὶ θὰ μᾶς φέρῃ μυρουδιαῖς,
Σ τὰ σπήτια μας τὰ χελιδόνια
Καὶ τὴν ἀγάπη 'ταῖς καρδιαῖς.

Κι' ἡ θάλασσα δὲ θὰ παλεύῃ
Μὲ τοὺς ἀνέμους της κακή·
Ματζστρος θὲ νὰ τὴ χαϊδεύῃ
Καὶ θὰ τὴν κάνῃ σπλαγχνική.

Ἔχετε 'γειὰ θὰ 'πῶ 'ς τὰ ξένα,
Καὶ τ' ἀπριλιάτικο ἀέρι
Σ τὰ μέρη μου τ' ἀγαπημένα
Σὰ χελιδόνι θὰ μὲ φέρῃ.

Ἐκεῖ ποὺ ζοῦν καμαρωτὰ
Τὰ νόστιμα τὰ κοριτσάκια
Καὶ δυὸ ζουμπούλια λατρευτὰ,
Δυὸ καταγάλανα ματάκια.

Νύχτα θὲ νἄνε ἁπλωμένη
Καὶ μοναξιὰ καὶ σιγαλιά·
Κάθε ψυχὴ θὰ ξαποσταίνῃ
Σ ὀνείρων πλούσι' ἀγκαλιά.

Γοργὰ γοργὰ θὰ τρέξω ναῦρω,
Ὄχι κρεββάτι ν' ἀνεβῶ,
Ἀλλὰ τὸ Μαῦρό μου, τὸ Μαῦρο,
Τὸ ἄλογό μου τ' ἀκριβό.

Θὰ τὸν χαϊδέψω τρυφερὰ,
Ἡδονικὰ θὰ χλιμεντρίσῃ,
Σ τὰ ὑπερήφανα πλευρὰ
Θὰ μὲ δεχθῇ, καὶ θὰ κινήσῃ.

Καὶ θὰ μὲ φέρῃ ἀποκάτου
Σ ἕνα παράθυρο κλειστό . .
Θὰ πάῃ ἐκεῖ τὸ τρέχαμά του
Τὸ νοητάκι τὸ πιστό.

Τότε 'ς τὴ σέλα καρφωμένος,
Σὰ φάντασμα, σὰν ζωτικό,
Θὰ τραγουδήσω χλωμιασμένος
Ἕνα τραγοῦδι ἐρωτικό.

Ἕνα τραγοῦδι ποὺ τῆς φέρνει
Σ τὰ χείλη ἀναστεναγμὸ,
Ποὺ κάθε στίχος του τῆς σπέρνει
Κι' ἕνα 'ς τὰ στήθη της καῦμό.

Καὶ θὲ ν' ἀνοίξῃ ἀγάλι' γάλι
Τὸ παραθύρι τὸ κλειστὸ
Καὶ 'ς τὸ φεγγάρι θὰ προβάλῃ
Ἄλλο *φεγγάρι* πιὸ σωστό.

Θὰ 'ζησύῃ κάτου . . σὲ λιγάκι
Ξεψυχισμένος θὰ θωρῶ,
Νὰ ξεγλυστρᾷ 'ς ἕνα σχοινάκι,
Ἕνα κορμὶ—ἕναν ἀφρό.

Μὰ πρὶν 'ς τὸ χῶμα νὰ πατήσῃ
Ἡ χαϊδεμένη μου κυρὰ,
Ἡ ἀγκαλιά μου θὰ τὴν κλείσῃ,
Θὰ κάμῃ ὁ Μαῦρός μου φτερά.

Ὅλη τὴ νύχτα θέν' ἀφρίζῃ,
Σπίθαις θὰ χύνῃ, θὰ πετᾷ,
Γιατί ὁ Μαῦρος θὰ γνωρίζῃ
Τὸ θησαυρὸ ποὺ θὰ κρατᾷ.

Καὶ θὰ περάσωμε μαζῆ του
Χώρα καὶ κάμπο καὶ ποτάμι.
Σ τὴ χαίτη τὴ μεταξωτή του
Θὰ γέρνῃ ἐκείνη σὰν καλάμι.

Κάτασπρη θέν' ἡ φορεσιά της,
Σκόρπια μαλλιὰ, σβυστὴ φωνή . .
Τὰ στήθη τὰ μισανοιχτά της
Παλάτι θέν' ἡ ἡδονή.

Θὰ μᾶς φωτίζῃ τὸ φεγγάρι,
Κι' ὅποια Νεράϊδα μᾶς κυτταξῃ
Θὰ φοβηθῇ τὸν καβαλάρη
Ποὺ μιὰ Νεράϊδα ἔχει ἁρπάξει.

Καὶ ὅταν φτάσωμ' ἐκεῖ κάτω
Μέσ' τοῦ βουνοῦ τὴ ῥεματιὰ,
Ποὺ τρέχει τὸ νερὸ δροσάτο
Καὶ λούζει μιὰ γρηὰ ἰτιὰ,

Ἐκεῖ 'ς τὸ ἔρημο 'ξωκλῆσι,
'Σ τὸν ἴσκιο καὶ 'ς τὴ σιγαλιά
Ὁ Μαῦρός μου θὰ σταματήσῃ,
Ἐκεῖ θὰ στήσωμε φωλιά.

Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀχνὰ τὰ κάλλη
Θὰ κρύψῃ πίσω τὸ βουνό,
Καὶ ἡ αὐγοῦλα θὰ προβάλῃ
Μαζῆ μὲ τὸν αὐγερινό.

Μὲ τῆς αὐγούλας ταῖς λαμπράδαις
Γλυκὰ σφιχτὰ θ' ἀγκαλιαστοῦμε,
Χωρὶς βοὴ, ψαλμοὺς, παπάδες
Ἐκεῖ πέρα... θὰ στεφανωθοῦμε.

Ἰανουάριος 1879.

Κωστῆς.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΟΡΤΗΡ

Ὁ ἀορτὴρ οὗτος ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, νὰ ὠθῇ τὸ στῆθος πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ νὰ στηρίζῃ τὸ ἐσωφόριον.

1. Εὐρύνει τὸ στῆθος καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Ἀνακουφίζει τὴν ῥάχιν, τὰ πλευρὰ, καὶ τὰ κοιλιακὰ ὄργανα, ἀπαλλάσσων τοὺς ὤμους παντὸς βάρους τοῦ ἐσωφορίου.
4. Ἀνακουφίζει τὰς κοπώσεις, τὸν πάματον, καὶ δίδει νέαν ζωὴν εἰς τὰ φέροντα αὐτὸν ἄτομα.
5. Εἶναι ἀναμφισβητήτου ἀξίας εἰς τὰς προώρως ἀναπτυσσομένας κόρας, καὶ δι' ἐκείνας αἵτινες σπουδάζουσιν.
6. Φορεῖται ἄνευ δυσκολίας τινὸς, καὶ φέρει εὐεξίαν εἰς τὸ ἄτομον ὅπερ κάμει χρῆσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἀορτὴρ οὗτος ἔχει, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, τὸ πλεονέκτημα νὰ ὠθῇ τὸ στῆθος πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ ὁ κοινὸς ἀορτὴρ.

1. Εὐρύνει τὸ στῆθος, καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν τὴν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Δὲν βλάπτει τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ὑποκαμίσου.
4. Δὲν ὀλισθαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους.
5. Ἕλκει τὰ κουμβία τοῦ παντελονίου ὀλιγώτερον ἢ οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
6. Ἕκαστον μέρος τοῦ παντελονίου δύναται νὰ στερεωθῇ κατὰ βούλησιν.
7. Διὰ τὸν ὄπισθεν μηχανισμὸν δύναταί τις ν' αὐξήσῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μάκρος τοῦ ἀορτῆρος.
8. Προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ἰδίων θέσεων ὅπως οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
9. Ὅταν βρέχῃ δύναταί τις νὰ σηκώσῃ μόνον τὸ ὄπισθεν τοῦ παντελονίου, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἔμπροσθεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔχοντες ἀνάγκην τοιούτων, παρακαλοῦνται νὰ δίδωσι τὴν παραγγελίαν των, λαμβάνοντες μετρον, μόνον ἐκ τοῦ πλάτους τοῦ στήθους. Οἱ ἀνωτέρω ἀορτῆρες εὑρίσκονται διὰ πάσας τὰς ἡλικίας ἀνδρῶν τε καὶ κυρίων, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις καταστήμασι τῶν κκ.

Βώττη καὶ Σκληβανιώτη,

γενικῶν ἀντιπροσώπων δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ δὲ τιμαὶ ἑκάστου ἀναλόγως τῆς ποιότητος των ἐκ δραχμῶν νέων **3. 5. ½** καὶ **10.**

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ἐξέτεινε τοὺς παχουλοὺς βραχίονάς της

Η ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ.

Ἀπὸ εὐρώστου χωρικῆς, κιρνώσης μὲ ἀνεσκουμπωμένας χειρίδας τὸν ὡς τὰ στήθη της ἀφρόλευκον ζύθον, ἔγινε λέπτη, κοκέτα, ἀριστοκράτις,

Η ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ,

ἀνεγείρασα λαμπρὸν μέγαρον, δυνάμενον νὰ ὑποδεχθῇ ὅλον τὸν ὑψηλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν,

ΛΑΜΠΡΟΝ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ἐν Ὁδῷ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Παναγεωταρᾶ καὶ ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Μαύρου.

ΘΕΣΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ. — ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΥΡΕΙΑ, ΠΑΝΤΟΤ ΥΓΙΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΑ.—ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΕΡΠΟΥΣΑ.—ΖΥΘΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ.—ΕΔΩΔΙΜΑ ΦΡΕΣΚΑ—ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ **Ζύθος** εἶναι πάντοτε **παγωμένος.**
Ἡ **Λεμονάδα** πάντοτε **φραπέ.**
Ὅλοι οἱ **μεζέδες** πρόσφατοι καὶ καλλίστης **ποιότητος.**

ΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ.

δὲν εὑρίσκετε ἄλλοῦ τὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ περάσματα λίμας ἢ ὀφθαλμοὺς ἀπαισίως περιέργους ποιητικώτατα καμαρίνια

ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΚΩΣΤΗ.

Πινετε ὡς διψῶσαι ἔλαφοι καὶ διψᾶτε ὡς πίνοντες ζυθεραστάι.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ—ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΛΕΟΥΣΗ

Κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων.

Βαφαὶ διὰ τὴν κόμην μὲ ἐγγύησιν ἐπιστροφῆς, ἐν περιπτώσει μὴ γνησιότητος.
Ἀρώματα ἀγγλικά.
Κόνις καὶ νερὰ τονωτικὰ διὰ τοὺς ὀδόντας.
Σάπωνες
Fntrait de Chamcapas διὰ τὰ μανδήλια, θεῖον μυρωδικόν.
Κουρευτικὴ καὶ κομμωτικὴ ἀρίστη.